

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ТРЕБИЊУ
Број: 15 0 У 005376 21 У
Требиње, 28.4.2022. године.

Окружни суд у Требињу, судија Бојан Стевић уз судјеловање записничара Данијеле Уљаревић, рјешавајући управни спор по тужби Удружења за борбу против корупције „Transparency International u ВиН“ Бања Лука, Гајева број 2, заступано по Срђану Благовчанину, предсједавајућем Управног одбора (у даљем тексту: тужилац), против МХ „Електропривреда Републике Српске“ Матично предузеће АД Требиње, Степе Степановића број 8, Требиње, кога заступа пуномоћник Огњен Лојовић, адвокат из Требиња (у даљем тексту: тужени), у предмету захтјева за приступ информацијама, донио је дана 28.4.2022. године, сљедећу

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Обавезује се тужилац да туженом надокнади трошкове управног спора у износу од 750,00 КМ у року од 30 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Тужилац удружење за борбу против корупције „Transparency International u ВиН“ из Бања Луке поднио је овом суду тужбу против туженог МХ „ПРС“ МП АД Требиње из Требиња, у којој наводи да се позивом на одредбе Закона о слободи приступа информацијама обратио туженом тражећи одређене информације о пословању овог јавног предузећа и то информације о саставу управљачких органа са износима плата односно накнада за чланове, број запослених у предузећу те финансијски и ревизорски извјештај за претходну годину. Како тужени није доставио информације тужилац је покренуо спор пред овим судом који је пресудом од 13.02.2020. године наложио туженом да донесе одговарајућу одлуку по жалби тужиоца, па је исти у складу са наведеном пресудом донио одлуку број 021/1-3337-2721 од 01.12.2021. године, којом је дјелимично одбијен захтјев за приступ информацијама и то у дијелу који се односи на износе плата и накнада за чланове управљачких органа јавног предузећа. У тужби наводи да сматра да се износи плата и накнада у јавним органима не могу ускраћивати од саопштавања, јер су то јавне информације који представљају значајно јавно добро од вриједности будући да се исплаћују из јавних средстава у име свих грађана, у овом случају за управу јавног органа, наводећи да је такав став заузет и у судској пракси у БиХ. Истиче да је тужени поступио супротно одредбама Закона о слободи приступа информацијама у РС, те предлаже да суд поступајући по тужби исту усвоји, поништи одлуку туженог број 02/1-3337-2/21 од 01.1.22021. године, и наложи да се тужиоцу омогући

слободан приступ траженим информацијама у цјелости уз обавезивање туженог да сноси трошкове управног спора који се односе на трошкове таксе на тужбу и пресуду.

У одговору на тужбу тужени по пуномоћнику Огњену Лојовићу, адвокату из Требиња, наводи да је поступљено по пресуди Окружног суда у Требињу број 15 0 У 004514 19 У од 13.02.2020. године, па су достављени тражени подаци осим података о појединачним платама и другим примањима запослених, јер ти подаци нису јавни, већ је достављен збирни износ нето плата за 2018. године. Наводи се да тужба није основана из разлога што се тражени подаци не односе на туженог већ на трећа лица која су у конкретном случају заштићена одредбама чл. 8. Закона о слободи приступа информација, чл. 136. ст. 3. Закона о раду и чл. 23. у вези са чл. 48 Устава Републике Српске. Сматра да је тужени дужан да поступа по одредбама Закона о раду укључујући и одредбе чл. 136. ст. 3. а не постоји било какав *lex specialis* пропис у односу на Закон о раду и у односу на туженог који би омогућио да личне податке о платама и другим примањима учини доступним јавности. Предлаже да се тужба тужиоца одбије као неоснована и да се обавезе тужилац да туженом накнади трошкове управног спора у износу од 750,00 КМ на име састава одговора на тужбу.

Након разматрања цјелокупног списка предмета, оспореног управног акта, те оцјеном навода тужбе и одговора на тужбу, при томе пазећи по службеној дужности у смислу члана 30. став 2. Закона о управним споровима, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Слобода приступа информацијама чини саставни дио права на слободно изражавање утврђено чл. 10. Европске конвенције о људским правима и представља основно демократско право грађана, које омогућава контролу изабраних представника и штити од злоупотребе, које право је прописано бројним међународним документима. Слобода приступа информацијама је регулисана Законом о слободи приступа информацијама БиХ („Службени гласник БиХ“ број: 28/2000, 45/2006, 102/2009 и 62/2011), Законом о слободи приступа информацијама Федерације БиХ („Службени гласник ФБиХ“ број 32/2001 и 48/2011) и Законом о слободи приступа информацијама Републике Српске, као и Законом о слободи приступа информацијама у Брчко дистрикту („Службени гласник БД БиХ“ број 26/2004).

Закон о слободи приступа информацијама РС, омогућава слободу права приступа информацијама које су под контролом јавног органа, сваком физичком и правном лицу, а сваки јавни орган има одговарајућу обавезу да објави такве информације (чл. 4. наведеног закона). Ово право приступа подлијеже само формалним радњама и ограничењима, како је утврђено у овом закону. Захтјев за приступ информацијама се подноси оном јавном органу за којег подносилац захтјева сматра да је надлежан (чл. 11. истог закона). По пријему захтјева за приступ информацији, надлежни јавни орган предузима све редовне мјере да прикупи захтјеване информације и размотри све чињенице и околности које су значајне за обраду захтјева (ст. 1 истог закона).

Сваки јавни орган именује службеника за информисање који обрађује захтјеве сачињене у складу са овим законом. Након именована службеника за информисање, његово име и подаци за контакт се достављају Омбудсмену Републике Српске (чл. 19. истог закона).

У конкретном случају тужилац се дана 12.06.2019. године, обратио туженом са захтјевом за слободан приступ информацијама, тражећи достављање информације о саставу управљачких тијела – управе, НО, УО, са износима накнаде за чланове, број запослених, финансијски извјештај за 2018. годину и извјештај екстерне ревизије за 2018. годину. На поднијети захтјев тужени се није изјаснио, па је тужилац дана 16.07.2019. године, доставио ургенцију у вези дописа од 12.06.2019. године, поново захтјевајући доставу истих информација, а све у вези редовних активности и истраживања у вези примјене Закона о слободи приступа информацијама у БиХ, а посебно у вези провјере нивоа транспарентности јавног сектора.

Након ургенције тужени је доставио одговор на поднијети захтјев за достављање информација тужиоцу дописом број: 1-1/01-1745-2/19 од 02.08.2019. године, којим обавјештава тужиоца да су тражени подаци доступни и јавно објављени на сајту Бањалучке берзе. Тужилац је, сматрајући да је на овај начин одбијен са захтјевом за доставу информација, изјавио жалбу генералном директору ЈП „ЕРС“, дана 15.08.2019. године под бројем: 02-104 ЈП (190-2). Поднијетом жалбом тужилац истиче да је извршио увид у наведени сајт, и констатовао да на сајту не постоје тражени извјештаји, већ само извјештаји за одређена зависна предузећа и да не постоје подаци о накнадама за чланове управних органа, што је био захтјев тужиоца за достављање те информације. Тужилац се позвао на одредбе чл. 2. и 4. Закона, посебно наводећи да су тражене информације неопходне за демократски процес и да свако лице има право приступа траженим информацијама у складу са јавним интересом. Жалбом се захтјева да генерални директор поступи по овој жалби и наложи да се тужиоцу омогући слободан приступ траженим информацијама.

На изјављену жалбу од 15.08.2019. године, тужени се није изјаснио у року од 60 дана, па је тужилац дана 25.10.2019. године под бројем: 02-104 ЈП (190-3), поднио захтјев за доношење управног акта, у смислу члана 17. Закона о управним споровима РС, с обзиром да је од дана пријема жалбе протекао рок од 60 дана.

Тужени није одлучио о жалби тужиоца ни у сљедећем року од 15 дана, па је тужилац поднио тужбу сматрајући да му је жалба одбијена, па је овај суд пресудом број 15 0 У 004514 19 У од 13.02.2020. године, тужбу уважио и наложио туженом да у року од 30 дана од дана достављања пресуде поступи по жалби тужиоца.

Поступајући по наведеној пресуди тужени доноси одлуку која се оспорава овом тужбом, а којом одлуком доставља тражене податке, а доставља и износ нето плате управе МХ „ЕПРС“ у 2018. години, уз навођење да у складу са Законом о раду, чл. 136. ст. 3., нису у могућности да доставе податке о износима појединачне мјесечне зараде запослених, али да у циљу

транспарентности достављају збирни износ плата за 2018. године исплаћене управи МХ „ЕРС“.

Овај суд сматра да је одлука која се оспорава овом тужбом законита. Наиме, одредбом чл. 9. Закона о слободи приступа информацијама Републике Српске, је прописано да ће надлежни јавни орган објавити тражену информацију без обзира на утврђени изузетак ако је то оправдано јавним интересом и узети у обзир сваку корист и сваку штету који могу проистећи из тога (ст. 1.). У доношењу одлуке да ли је објављивање информације оправдано јавним интересом, надлежни јавни орган ће размотрити околности као што су (али нису ограничене на), свако непоштовање законске обавезе, постојање било каквог преступа, судску погрешку, злоупотребу власти или немар у обављању службене дужности, неовлаштено кориштење јавних фондова, или опасност по здравље или безбједност појединца, јавности или околине (ст. 2.).

Очигледно је да би објављивање података о појединачним мјесечним платама чланова управе било кршење императивне одредбе члана 136. ст. 3. Закона о раду РС („Службени гласник Републике Српске“ број 1/16 и 66/18). Наведеном одредбом је наведено да појединачне исплате плата, накнада и других примања нису јавне. Очигледно је да је тужени ускратио дати у јавност податке о појединачној исплати плата накнада и других примања у складу са напријед наведеном законском одредбом, а да је истовремено доставио податак о збирном износу плата за чланове управе, јер збирне исплате плата не подлијежу забрани објављивања у свјетлу претходне одредбе Закона о раду РС.

Овај суд сматра да је доношење оспорене одлуке и достављањем података о збирном износу плата управе за 2018. годину, удовољено захтјеву за приступ информацијама у мјери у којој су се поштовале законске обавезе, јавност је обавијештена о укупном износу накнада за плате и остала примања управе за 2018. годину, а истовремено је поштована законска обавеза о необјављивању у јавности појединачних плата, а која законска обавеза није дерогирана било којим другим законом.

Ради свега напријед наведеног овај суд сматра да тужба није основана, да је правилно и законито поступио тужени када је доставио све тражене информације осим информација о појединачним платама, јер је то изричито забрањено одредбом члана 136. ст. 3. Закона о раду, па је и одлучено као у изреци ове пресуде.

Захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора – трошкова таксе на тужбу и пресуду је одбијен из разлога што тужилац није успио у спору, а захтјев туженог за накнаду трошкова спора постављен у одговору на тужбу се усваја из разлога што је одредбом чл. 49. а) ст. 1. ЗУС-а прописано да странка која изгуби спор дужна је да противној странки надокнади трошкове спора. Трошкови спора се састоје од састава одговора на тужбу са паушалом у укупном износу од 750,00 КМ.

Записничар
Данџела Уљаревић

